

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/121/2020
Identifikačné číslo spisu: 8417204012
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8417204012.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Y. Č., bývajúceho v U. U. P., Š. XXX/XX, 2/ N.. Š. Č., bývajúceho v U. U. P., Š. XXX/XX, 3/ N.. Š. T., bývajúceho v U. U. P., Y. XXX, 4/ N.. Y. T., bývajúceho v W., W. XXXX/XX, 5/ Š. T., bývajúceho v U. U. P., Š.G. XXX, 6/ T.. Y. T., bývajúceho v U. U. P., Y. XXX, 7/ Y. K., bývajúceho v U. U. P., Y. XXX, 8/ T. J., bývajúcej v U. L., I. XX, 9/ Y.B. K., bývajúceho v T., L. XXX/X, všetci zastúpení JUDr. Martinom Tomasom, advokátom so sídlom v Poprade, ul. 1. mája 216/7, proti žalovaným 1/ H. Č., bývajúcej vo P. I. XXX, 2/ Y. P., bývajúcemu v L., U. XXXX/XX, 3/ Y.B. P., bývajúcemu v L., L. XXXX/X, 4/ T. W., bývajúcej v L., U.. C. XXX, všetci zastúpení JUDr. Janou Murárovou, advokátkou so sídlom v Poprade, ul. 1. mája 220/19, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3 C 7/2017, o dovolaní žalobcov 1/ až 9/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2019 sp. zn. 16 Co 6/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2019 sp. zn. 16 Co 6/2019 a rozsudok Okresného súdu Kežmarok z 25. júna 2018 č. k. 3 C 7/2017 - 93 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Kežmarok na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 25. júna 2018 č. k. 3 C 7/2017 - 93 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že do dedičstva po nebohej T. K., zomrelej XX. K. XXXX, v podiele 8/20-in k celku patria nehnuteľnosti bližšie špecifikované v žalobe. Výkonaným dokazovaním zistil, že žalovaní 1/ až 4/ sa na základe notárskeho osvedčenia spísaného u Y. N. Č. pod č. N 777/94, NZ 779/94 z 20. decembra 1994 a rovnopisu notárskej zápisnice N 783/94, NZ 785/94 stali „podmienеныmi“ vlastníckmi predmetných nehnuteľností a dňom uplynutia desaťročnej lehoty sa stali výlučnými vlastníckmi predmetných nehnuteľností. Uviedol, že zohľadnil nielen záležitosť týkajúcu sa vydaného osvedčenia notárstva, ale aj iné skutočnosti a to, že žalovaní predmetné nehnuteľnosti dlhodobo užívali ako vlastné, počas doby existencie JRD v Spišských Hanušovciach právni predchodcovia žalovaných a ich nástupníci poberali nájom za poľnohospodársku pôdu v poľnohospodárskom družstve, ktorá bola poľnohospodárskemu družstvu zverená. Poukázal na skutočnosť, že približne v roku 1950 právni predchodcovia žalovaných

odkúpili na základe neformálnej zmluvy predmetné nehnuteľnosti od pôvodných vlastníkov. Vychádzal z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/15 zo 16. marca 2016, v ktorom ústavný súd konštatoval, že vo vlastníckych veciach je potrebné používať princíp všeobecnej spravodlivosti a vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere. Súď prvej inštancie zdôraznil, že od smrti právnych predchodcov žalobcov uplynula pomerne dlhá doba, počas ktorej žalobcovia nevenovali pozornosť situácii s parcelami a žalobu podali až v roku 2017. S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb. uviedol, že do katastra nehnuteľností bol zapísaný nový vlastník, pričom po dobu 10 rokov od zápisu tohto nového vlastníka bolo možné tento zápis a toto vlastnícke právo spochybniť v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách. Bol názoru, že spochybňovanie kúpnej zmluvy právnych predchodcov žalovaných nemá teda vo vzťahu ku podmienkam osvedčenia zásadný dôvod, keďže dňom zápisu do katastra nehnuteľností sa žalovaní dostali od 22. decembra 1994 prinajmenšom do postavenia oprávneného držiteľa zo zákona. Konštatoval, že aj v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka sa žalovaní stali vlastníkmi predmetných nehnuteľností najneskôr 22. decembra 2014. Uzavrel, že žaloba, ktorou by bolo možné napadnúť postavenie oprávnenej držby bola podaná oneskorene.

2. Krajský súď v Prešove (ďalej len „odvolací súď“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 30. septembra 2019 sp. zn. 16 Co 6/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V zmysle § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Uviedol, že žalovaní sa dostali dňom zápisu do katastra nehnuteľností od 24. mája 1995 do postavenia oprávneného držiteľa zo zákona a po uplynutí desiatich rokov aj v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka sa žalovaní stali vlastníkmi predmetných nehnuteľností. Konštatoval, že v prospech žalovaných svedčí fakt, že od roku 1951 žalovaní prezentovali jasnú vôľu nakladať s nehnuteľnosťami ako s vlastnými, pozemky fakticky ovládali, na ich strane bola dobrá vôľa a dlhoročná dobromyseľná držba, ktorá nebola právnymi predchodcami žalobcov nikdy rušená. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“). Posudzujúc podľa obsahu prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 420 písm. f/ CSP keď súď nesprávnym procesným postupom im znemožnil uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zároveň aj § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď mali za to, že v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Namietali, že rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, nakoľko súď prvej inštancie a ani odvolací súď sa nedostatočne zaoberali otázkou platnosti vyhlásenia o vydržaní poňatého do notárskej zápisnice sp. zn. N 777/94, NZ 779/94, resp. sa tým nezaoberali vôbec, napriek tomu, že z predmetného vyhlásenia je zrejmé, že v danej veci išlo o obchádzanie zákona, keď v predmetnom vyhlásení žalovaní vyhlásili, že svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam si odvodzujú z titulu dedenia a dokazuje to skutočnosť, že žalovaní predmetné vyhlásenie urobili z dôvodu, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom dedičského konania pre nedostatok písomných listín. Namietali, že absenciu dobromyseľnosti potvrdil i žalovaný 3/, ktorý na pojednávaní konanom 18. januára 2018 uviedol, že jeho otec mu pred smrťou povedal, že nemá vysporiadané pozemky a že tieto má vysporiadať. Boli názoru, že z uvedeného dôvodu sa súdy nižších inštancií mali ako predbežnou otázkou zaoberať otázkou splnenia podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním na základe osvedčenia o vydržaní, čo však nevykonali a bez ďalšieho konštatovali, že žalovaní sa dostali dňom zápisu do katastra nehnuteľností od 24. mája 1995 do postavenia oprávneného držiteľa zo zákona. Poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 159/2010, 2 Cdo 191/2009, 5 Cdo 30/2010 a 5 MCdo 12/2011 s tým, že súdy nižších inštancií sa pri posudzovaní dobromyseľnosti žalovaných odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhli, aby dovolací súď rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedli, že vzhľadom na uplynutú dobu 10 rokov od zápisu osvedčenia o vydržaní do katastra nehnuteľností na námietky žalobcov vo vzťahu k splneniu podmienok na vydržanie a to dobromyseľnosť držby, pravdivosť vyhlásenia obsiahnutého vo vydanom

osvedčení o vydržaní odvolací soud nemohl přihlídat a nebol povinný tieto skutočnosti preskúmať.

5. Najvyšší soud ako soud dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenie pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je nielen procesne prípustné, ale aj dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobcovia vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietali odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného i odvolacieho súdu, ktoré sa nevysporiadali s ich námietkami a nezaoberali sa otázkou platnosti vyhlásenia o vydržaní poňatého do notárskej zápisnice.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím

bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

14. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, trpí vadou konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Konanie v tejto časti je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie takej intenzity, ktorá zakladá tak prípustnosť ako i dôvodnosť podaného dovolania.

15. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 CSP v spojení s § 420 písm. f/ CSP), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

16. Princíp dvojinštančnosti, ktorým sa riadi súdne konanie vyjadruje vzájomnú nadväznosť i prepojenosť odvolacieho konania s konaním uskutočneným pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného plynú zásadné medze v tom, že rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, pretože až jeho naplnením sa môže vytvoriť priestor pre účinné uplatnenie účelu, ktorý zákon sleduje v prípade opravného (odvolacieho) konania. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspôhlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššieho stupňa. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúvaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok. To znamená, že preskúvané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť dôvody jeho rozhodnutia. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku.

17. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť rozhodnutia) súdneho rozhodnutia musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru dovolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rozsudku toto (podľa názoru dovolacieho súdu) nezodpovedá § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 293/1992 Zb. v znení do 30. novembra 2000 a ustanovenie § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uzavrel, že dňom zápisu do katastra nehnuteľností sa žalovaní dostali od 22. apríla 1994 prinajmenšom do postavenia oprávneného držiteľa zo zákona. K námietke žalobcov, aby súd skúmal podmienky osvedčenia uviedol, že „sPOCHYBŇOVANIE KÚPNEJ ZMLUVY UŽÍVANIA PREDMETNÝCH POZEMKOV PRÁVNIMI PREDCHODCAMI ŽALOVANÝCH ŽALOBcami nemá teda ku vzťahu ku podmienkam osvedčenia zásadný dôvod...“. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd sa musí v odôvodnení rozhodnutia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorá nemôže z pohľadu presvedčivosti, ale ani vecnej správnosti rozhodnutia popri sebe obstáť, v takom prípade zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorú si odvolací súd nevšimol a nedošlo k jej odstráneniu, pokiaľ postupoval podľa § 387 CSP. Odvolacou námietkou žalobcov týkajúcej sa osvedčenia vyhlásenia o vydržaní, ktorou namietali, že ani vydanie osvedčenia nezabavuje súd povinnosti skúmať, či boli splnené všetky zákonné podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním sa odvolací súd nezaoberal vôbec. Dôsledkom vady zmätočnosti konania je vždy (bez ďalšieho) nie len zrušenie rozhodnutia, ktoré ňou trpí, ale v danom prípade aj ďalších nadväzujúcich rozhodnutí, pretože takto vydané rozhodnutia nemožno považovať za správne.

19. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v otázke väd konania namietaných dovolateľmi má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcov procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolatelia v ňom dôvodne namietajú nimi uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože im týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

21. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.